

NED. TANDHEELKUNDIG GENOOTSCHAP.

REDE VAN DEN HEER P. J. J. COEBERGH TER AANVAARDING VAN HET VOORZITTERSSCHAP
OP 13 MAART 1921.

Dames en Heeren.

Op de eerste plaats wil ik U mijn dank uitspreken voor het in mij gestelde vertrouwen, waardoor ik in den vervolge de leider onzer vergaderingen zal zijn.

Den aftredenden Voorzitter mag ik zeker wel ook namens U allen, een woord van welgemeenden dank wijden voor hetgeen hij in de afgelopen twee jaren in 't belang van het Genootschap gedaan heeft. Ook den Heer Bölger zien wij noode uit het Bestuur gaan. Het bewijs hoezeer zijn werk werd gewaardeerd is reeds geleverd toen hij het secretariaat neerlegde; hij ontving toen zelfs een klein, maar welgemeend stoffelijk blijk van hulde.

Ik hoop dat de Heeren Duyvens en Bölger wanneer zij eventueel nog eens opgeroepen worden voor bestuursfuncties ook wederom met evenveel animo zullen zitting nemen. Mijn medebestuursleden vraag ik dringend om hunne hartelijke toewijding, om eensgezinde samenwerking ten einde mij de taak te vergemakkelijken en den bloei van het Genootschap te bevorderen.

En U allen vraag ik om ons te steunen met ruime bijdragen voor de programma's en eene welwillende samenwerking voor het tot stand brengen van vruchtbare vergaderingen.

Het is zoo de gewoonte dat de nieuw-benoemde functionaris een kleine toespraak houdt. Ik hoop dat ik U daarmee niet zal teleurstellen.

Toen ik nu 6 jaren geleden het voorrecht had voor de eerste maal als voorzitter tot dit genootschap te spreken, meende ik wel te doen door een programma te geven van hetgeen ik de meest belangrijke punten achtte, die ik gaarne in de vergaderingen onder mijne leiding met Uwe medewerking en die van buitenlandsche collega's wenschte te laten uitwerken. Nu wil ik vol-

strekt niet nagaan in hoeverre ik daarin slaagde, doch alleen even in Uwe herinnering terugroepen, dat ik toen meende te mogen wijzen op den achterstand in fundamenteele kennis, zoowel op anatomisch, physiologisch en pathologisch gebied, als op conserveerend, prothetisch en orthodontisch gebied. Ik gewaagde daar dus in 't bijzonder van de leemten der theoretische kennis, der wetenschappelijke zijde van ons beroep. Dat er in deze jaren hard gewerkt is en groote vorderingen zijn gemaakt, staat vast, al heeft de oorlog eensdeels als rem, anderdeels door speciale behoefte aan kaak-chirurgie en prothese, de breede wetenschappelijke werkwijze van onze vooraanstaande werkers wat minder vruchtbaar gemaakt voor de uitoefening der praktijk.

Hoezeer nu echter de wetenschappelijke basis als eerste behoefte voor de praktijk moet beschouwd worden, toch mogen wij de met moeite en vlijt verworven praktische kennis en ervaring niet onderschatten. Wat in de laatste zestig jaar met zooveel toewijding is opgebouwd en dagelijks in de praktijk wordt toegepast, alle bekende en over de geheele wereld in praktijk gebrachte rationeele behandelings-wijzen stellen ons in staat den tandlijders groote diensten te bewijzen.

Daar er nu door gebrekkige diagnostiek, door onoordeelkundige werkwijzen, gebrek aan toewijding en gewetenlooze uitvoering, onder de massa afgeleverd tandheelkundig werk, zeer veel *half* en *slecht* werk is geweest, stak er langzamerhand een storm van verontwaardiging op over de slechte resultaten der ver-strekkende conserveerende, prothetische en orthodontische behandelingen.

Speciaal is er een strijd aangebonden tegen de pulpa- en wortelkanaal-behandeling en tegen het kroon- en brugwerk.

Dit heeft tengevolge gehad, dat collega's met veel kennis en ervaring en die een leidende positie in de tandheelkundige wereld innemen, als hun vaststaande meening verkondigen, dat de pulpa-behandeling geheel moet verdwijnen, en men niet meer gerechtigd is kroon en brugwerk te plaatsen. Collega's die voor een paar jaren nog openlijk verkondigden dat zij in staat waren uit elke wortel de pulpa geheel te verwijderen, die alle kanalen volledig hermetisch konden afsluiten, die in één kaak van meerdere gezonde elementen de pulpa wegnamen om steunpunten te maken voor het vervaardigen van brugwerk, verkondigen nu dat de extractie van zieke elementen de vervanging door plaatprothesen den patienten veel betere diensten bewijzen.

Waar strijd is, vervalt men licht in uitersten! Het is echter de vraag of het juist is met één der uitersten mede te gaan.

Ik meen hierop ontkennend te moeten antwoorden. Waarom zouden wij niet den gulden middenweg bewandelen?

Als bij een storm in den dijk gaten zijn geslagen en het water een dreigend gevaar voor de omgeving wordt, den helpt het niet als men ondoordacht met zand gaat gooien, maar dan moet er door een deskundige een goed *plan* gemaakt worden, waarvan hij de uitvoering met toewijding en volharding blijft bewaken.

Als er een brug moet gebouwd worden, begint men met een studie van omgeving en omstandigheden en maakt een serieus plan, maar men bereikt niets als men zeer knappe vakmensen, zonder plan, direct laat beginnen met fundamenteering en het plaatsn van leggers en binten.

Als men nieuwe verkeerswegen wil scheppen, begint men niet met het rooien van boomen en het slechten van huizen, maar men maakt vooraf een situatie-plan en werkt oordeelkundig. Zoo is het natuurlijk ook in ons beroep. Bij de behandeling der verschillende graden van caries, bij de pulpa-behandeling, bij de constructie van brugwerk en voor de orthodontische behandeling behoort men een plan te maken, oordeelkundig te overwegen, met andere woorden het komt er op aan dat men een uitgebreide anamnese en juiste diagnose maakt. Daarna kan men eene juiste behandeling en menschelijker wijze een goed resultaat verwachten.

Wij mogen ons dus niet in de war laten brengen door de extremisten, maar moeten ons zelfs verzetten tegen de uitersten en den rationeelen middenweg bewandelen. Het erfdeel van onze groote voorgangers, wat zij met zooveel liefde en belangeloos ons in de hand hebben gelegd, mogen wij niet vertrappen, maar wij moeten trachten er op oordeelkundige wijze de grootste rente van te trekken.

Indien het mij mogelijk is, zal ik in de eerstvolgende vergaderingen Uwe aandacht laten vragen voor besprekingen en demonstraties over de algemeen aangenomen rationeële behandelingswijzen, welke dagelijks in onze praktijk worden uitgeoefend. De vóór- en tegenstanders van verschillende methoden zullen dan verzocht worden hunne op schrift gestelde zienswijzen elkaar ter inzage te geven, ten einde bij de openbare bespreking eene vruchtbaren uitslag te verkrijgen. Wanneer wij, ophelderend samenwerken om het juiste licht te laten schijnen, dan zullen wij rationeële werkwijzen kunnen vaststellen, welke in de praktijk met een gerust geweten kunnen toegepast worden en waarmee wij onze patienten het beste kunnen dienen. Ter bereiking van

dit doel hoop ik niet te vergeefs om Uwe medewerking te verzoeken.

Dames en Heeren. Moge het ons gegeven zijn in alle opzichten samen te werken, ter bereiking van wat wij toch allen wenschen: niet de afbraak, maar de opbouw der tandheekunde, niet vreemding door meeningsverschil, maar verbroedering door eerlijk overleg. Dit is mijn oprecht gemeente wensch.

GROEP COLLEGA'S EN GENOODIGDEN BIJ DE OPENING

